

2542
120
30.12.58

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVI Nr. 8

August 1958

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

BINECUVÎNTAREA UNIRII

Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis". Ioan 17,21.

Aceste cuvinte rostite de Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos în rugăciunea Sa de Mare Preot și Mijlocitor, scoate la iveală dorința puternică a inimii Sale — „ca toți să fie una“. Deoarece Domnul repetă de cinci ori această cerere înaintea Tatălui în această rugăciune, putem înțelege de ce sintem chemați „a studia cu multă rugăciune cap. 17 din Ioan“, și sintem sfătuiți că „acest capitol nu trebuie să fie numai citit din când în când, ci „adevărurile exprimate în el să devină o hrană a noastră, să fie asimilată în noi“.

UNITATEA, DORINȚA LUI DUMNEZEU FAȚA DE BISERICA SA

Planul și dorința lui Dumnezeu de-a-lungul veacurilor, a fost ca poporul Său să fie una. În mijlocul consecințelor pe care păcatul le-a adus în lume și-n mijlocul nostru, El dorește ca noi să fim una. Cel care cunoaște evenimentele viitorului, El vede toate situațiile critice ce stau înaintea noastră. Mi se spune că „El nu este indiferent față de discordia și vrajba care turbură și slăbește Biserica. El Se ruga pentru acea unitate care dă mărturie despre puterea adevărului, care încurajează inimile credincioșilor, care constituie o dovadă a faptului că sintem ucenicii Lui, și care este un răspuns la rugăciunea Lui „ca toți să fie una“.

A fost un timp când cuvîntul — discordie — era necunoscut. Și oricît de straniu ne-ar apărea, el își are originea în ceruri în inima unuia despre care s-a spus: „Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua cînd ai fost făcut, pînă în ziua cînd s-a găsit nelegiuire în tine“. Ezech. 28,15.

Discordia a rezultat din mîndria, egoismul, înălțarea de sine și gelozia — lui. Lucifer dădu pe față acest spirit atunci cînd spuse în inima lui: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei. Mă voi sui pe virful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt“. Is.14,13.14 Satana iubește haosul. În mod permanent el caută să aducă neîncredere, înstrăinare și neînțelegere în poporul lui Dumnezeu. El știe că unirea, este puterea lor, iar neunirea, slăbiciunea lor; marea dorință a inimii lui este de a distruge lucrarea pe care Domnul Dumnezeu a făcut-o printr-o biserică unită, biserică pe care însă, el o urăște.

Prima venire a Domnului descoperă marea sa iubire pentru tot ceea ce este nobil și sublim. El a venit nu numai să înfrîngă păcatul, care este cauza tuturor neînțelegerilor, ci și să planteze în inima poporului Său sămînța unității și a armoniei.

Subiectul nostru „Binecuvîntarea Unirii“, trezește în mod natural mirarea unora. În ce dorește Dumnezeu ca poporul Său să fie una? Mai înainte de a răspunde la această întrebare putem să ne mai gîndim la un alt lucru și anume: În ce nu dorește El ca Biserica să fie unită? Desigur că nu la înșăfișarea noastră, pentru că nici chiar doi dintre noi nu semănă în totul unul cu celălalt, și chiar acest lucru se dovedește a fi o binecuvîntare. De asemenea El nu dorește ca noi să vorbim aceeași limbă „pentru că biserica este compusă din multe naționalități. Cînd Isus se ruga „ca toți să fie una“, El nu a înțeles prin aceasta că tot poporul Lui trebuie să fie una în obiceiurile lui „în felul lui de viețuire, întrucît credincioșii

(Continuare în pag. 3-a)

COMITETUL UNIUNII DE CONFERINȚE A ADVENTIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA

ÎNȘTIINȚARE

La începutul lunii septembrie 1958, a avut loc o reorganizare a Comitetului Uniunii de Conferințe al Cultului nostru. Noua formație provizorie a Comitetului Uniunii de Conferințe se prezintă în felul următor :

fr. Pavel Crișan
„ Ioan Tachici
„ Ioan Dănețiu
„ Andrei Bălan

„ Gheorghe Cazan
„ Dumitru Bădescu

Dacă însăși Mintuitorul nostru iubit, a simțit nevoia de a fi sprijinit de rugăciunile ucenicilor săi, (Mat. 26, 38); dacă apostolul Pavel solicita rugăciunile credincioșilor din vremea sa, (Rom. 15, 30 ; 2 Cor. 1, 11) cu atât mai mult este nevoie de această susținere a servilor Domnului, prin călduroase rugăciuni către Bunul Dumnezeu.

„ Gheorghe Graur
„ Constantin Petcu
„ Ioan Bătrîna
„ Mihai Manea
„ Otto Hermann
„ State Ștefănescu
„ Ioan Prevlitz
„ Ioan Mihordea
„ C. Grăjdinoiu-Ionescu

Apelul ce se adresează din partea Conducerii Bisericii Domnului, către toți credincioșii, este de a se ruga Bunului Dumnezeu, spre a-i ajuta cu Duhul Său cel Sfînt, pentru a-și putea aduce la îndeplinire cu succes răspunderea ce le revine și anume de a păstori așa cum trebuie turma Domnului în aceste zile atât de solemne.

COMITETUL UNIUNII

BINECUVÎNTAREA UNIRII

(Urmare din pag. 1-a)

locuiesc în climate și situațiuni diferite. Noi citim despre acest lucru ceea ce spune pana inspirată : „Religia lui Hristos nu ne cere să ne pierdem individualitatea caracterului nostru, ci numai să ne adaptăm pe cât posibil simțimintelor și împrejurărilor vieții celorlalți. Mulți ale căror opinii, obiceiuri și gusturi în probleme trecătoare nu sînt în armonie unii cu alții, pot fi aduși la o unitate a credinței religioase ; dar dacă ei au în sufletele lor strălucirea dragostei lui Hristos, și privesc cu toți înainte către același cer ca fiind căminul lor veșnic, ei pot ajunge atunci la cea mai dulce și inteligentă comuniune întreolaltă și la o unitate dintre cele mai minunate. Nu există două persoane ale căror experiențe personale să se asemene. Incercările unuia poate că nu sînt încercările celui alt, iar inimile noastre ar trebui să fie totdeauna deschise unei calde simpatii și toate să strălucească de dragostea pe care Isus o are pentru toți frații Săi“.

Aceste cuvinte ar trebui nu numai să ne facă mai plini de simpatie față de cei cu care ne găsim la un moment dat față în față în lucruri de o mică importanță, ci de asemenea să ne ajute a înțelege ceea ce dorea Mintuitorul să înțelegem noi atunci cînd El a spus „ca ei să fie una“. Cu cit studiem mai mult viața Domnului Isus, cu atît mai mult sîntem înclinați a crede că povara cea mare a inimii Sale, era de a vedea pe copiii Săi una în spirit, în iubire și în legăturile de frățietate dintre ei, uniți în principiile fundamentale ale doctrinei, uniți în ceea ce privește modelul vieții descoperit în Cuvîntul lui Dumnezeu și uniți în obiectivele de atins. Să cercetăm aceste lucruri în lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

UNIȚI ÎN SPIRIT, ÎN IUBIRE ȘI ÎN LEGĂTURILE FRĂȚEȘTI

Cînd sîntem călăuziți de Spiritul lui Dumnezeu, unitatea vine de la sine. Dar atunci cînd urmăm înclinațiile firii noastre pămîntești atunci dezbinarea și neunirea pătrund în rîndurile noastre. Spiritul lui Dumnezeu nu conduce pe poporul Său în direcții opuse. El nu spune : „Acestea sînt căile“, ci „aceasta este calea“. Acel care sînt în adevăr convertiți, doresc și caută din toată inima a fi sub călăuzirea și conducerea Duhului Sfînt. „Spiritul Sfînt tronînd în inimă, va aduce armonie, dragoste și unitate“. Acel care nu sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu strică planul lui Dumnezeu, aduc dezbinare și întăresc forțele întunerecului.

Spiritul iubirii, nu va permite ca discordia să se furișeze în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Unitatea și armonia sînt todeauna manifestate atunci cînd iubirea este caracteristica supremă în viața cuiva. Spiritul iubirii unește ; ura, separă ; dragostea uită și iartă ; ura, pizmăiește. Dragostea

vede tot ce este bun în ceilalți ; ura, duce la critică și distruge unitatea, așa cum reese în mod clar din cuvîntul Servei Domnului :

„Primii creștini au început a căuta greșeli și defecte unii la alții. Ocupîndu-se de greșelile altora și dînd loc unei criticări neîndurătoare, ei au pierdut din vedere pe Mintuitorul și marea iubire pe care El a dovedit-o față de cei păcătoși. Ei au devenit foarte stricți în ceea ce privește ceremoniile exterioare și mai severi în critica lor. În zelul lor de a condamna pe alții, ei au uitat propriile lor greșeli. Ei au uitat lecția dragostei frățești pe care le-a dat-o Domnul Hristos. Și ceea ce era și mai dureros, ei nu-și dădeau seama de situația lor. Ei nu și-au dat seama că fericirea și bucuria erau excluse din viața lor și că în curînd ei vor umbla în întuneric, cu inimile lipsite de dragostea lui Dumnezeu“.

Dumnezeu a creat pe om pentru a fi sociabil. El a întemeiat Biserica Sa și a lăsat ca între credincioșii ei, să existe puternice legături frățești. Cu cit aceste legături vor fi mai puternice, cu atît mai desăvîrșită va fi unitatea ei. Dragostea și buna înțelegere reciprocă în relațiile frățești sînt două lucruri inseparabile. Domnul Isus spune : „Prin aceasta va cunoaște lumea că sînteți ucenicii Mei, dacă vă iubiți unii pe alții“. Ioan 13,35. Puterea de a face binele, putere ce vine odată cu această dragoste și legătura de frățietate este atît de puternic exprimată în această solie : „Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie unit în cele mai strînse legături de frățietate ; increderea în frații noștri este esențială pentru prosperitatea Bisericii ; unitatea de acțiune este extrem de importantă în timp de criză religioasă“. Influența dragostei și a frățietății are un efect uriaș spre bine asupra vieții acelor care nu sînt de aceeaș credință cu noi. Prea adesea acest spirit este pierdut din vedere. „În Biserica lui Dumnezeu de astăzi iubirea de frații lipsește într-o mare măsură. Mulți dintre aceia care mărturisesc că iubesc pe Mintuitorul nu dau pe față iubire față de aceia care sînt uniți cu ei într-o creștinească frățietate. Sîntem de aceeaș credință, membri ai aceleiași familii, cu toți, copii ai aceluiaș Tată Cereș, avînd aceeaș binecuvîntată speranță de a moșteni viața veșnică. Cit de strînse și pline de gingășie ar trebuie să fie legăturile acestea care ne leagă laolaltă“.

Ca membri ai Bisericii și ca lucrători ai lui Dumnezeu, noi trebuie să ne străduim totdeauna a lucra în armonie cu sentimentele exprimate de Domnul Hristos „pentru ca toți să fie una“. În eforturile noastre de înaintare a cauzei Sale, noi trebuie să dăm pe față acea unitate de gîndire și acțiune, care constituie o dovadă a restabilirii chipului lui Dumnezeu în inimile noastre. Iubirea, unitatea și frățietatea noastră, a unuia față de celălalt, va demonstra mai mult decît orice altceva, că noi sîntem în ton cu cerul și că misiunea noastră este de natură divină.

UNIȚI ÎN ȚINTE

Înăuntrul Bisericii noastre găsim diferite daruri. Acestea trebuiesc folosite pentru atingerea celui mai mare obiectiv și anume, salvarea sufletelor pentru Împărăția lui Dumnezeu și terminarea însărcinării acordate nouă. Pentru aceasta, trebuie să existe o unitate de acțiune. Solia pe care noi trebuie s-o ducem fiecărei inimi este exprimată în aceste cuvinte :

„Poporul lui Dumnezeu trebuie să se miște în mod înțelegător și uniți în eforturile lor. Ei trebuie să fie una în gândire și în judecată ; și atunci eforturile lor nu vor fi risipite, ci vor da pe față o forță în ridicarea edificiului cauzei adevărului prezent. Ordinea trebuie să fie păstrată și trebuie să fie unire în păstrarea ordinii ; iar de nu, atunci Satana va avea de câștigat“.

O, cât de minunată este unitatea în spirit, în dragoste în doctrină, principii și obiective de atins.

Această unire care izvorăște din unirea vieții poporului lui Dumnezeu, va dovedi originea divină a Bisericii.

Oricât de doritori am fi noi ca unitatea să existe între noi, și oricât ne-am ruga noi pentru această binecuvîntată unire, să nu uităm că ea este posibilă numai prin identificarea noastră cu Hristos.

UNA CU HRISTOS

Expresia „una cu Hristos“, descoperă adevăratul secret al unității Bisericii. Când noi simțem una cu El, atunci noi nu vom avea nici o greutate în a fi una și unul cu celălalt. Pentru această unitate noi trebuie să ne străduim foarte mult. Trebuie să ne rugăm și să lucrăm pentru înșăfuierea ei. Atunci „Hristos în noi, va întilni pe Hristos din frații noștri, iar Duhul Sfânt va lucra aceea unitate a inimii și acțiunii care dovedește lumii că simțem copii ai lui Dumnezeu.

Noi găsim cea mai frumoasă și minunată lecție de identificare cu Isus, în pilda viței și a mlădițelor. Relațiile dintre ele ilustrează foarte bine unitatea dintre Hristos și copiii Săi, cum și relațiile dintre ei. O cercetare mai profundă a parabolei viței și a mlădițelor ne arată că toate sînt dependente una de cealaltă, și totuși fiecare își păstrează individualitatea ei. Mlădițele sînt dependente de butuc în ceea ce privește viața lor, creșterea și aducerea de roade. Este imposibil pentru mlădițe să se susțină singure. Unitatea mlădițelor vine de la unirea lor cu butucul de vie. Unirea noastră, unul cu altul, vine ca un rezultat al unirii noastre cu Isus. El spune : „Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele“. Ioan 15,5. Această unitate se menține atîta timp cît toți membrii rămîn în Hristos.

Maestrul ne spune : „Dacă rămîneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da“. Ioan 15,7 Dumnezeu aude totdeauna rugăciunile unei biserici unite. Să nu uităm că noi nu putem să ne luptăm cu Dumne-

zeu, să ne certăm cu oamenii, și totuși să așteptăm ca Domnul să asculte rugăciunile noastre.

A fi una cu Hristos, aceasta aduce încredere, iar încrederea este unul din darurile cele mai mari pe care o sîntă omenească îl poate acorda celuiălalt. Aceasta însemnează a crea unitate între credincioși. Încrederea și unitatea merg mîna în mîna. Cu cît avem mai multă încredere unul în celălalt, ca membri ai Bisericii, cu atît vom fi mai uniți. Căci „poporul lui Dumnezeu trebuie să fie atît de zelos și credincios în lucrul lor pentru El, încît orice egoism să fie dat la o parte din viața lor. Atunci lucrătorii Lui îl vor vedea, și brațul Domnului și puterea care a fost văzută în viața lui Hristos, va fi scoasă la lumină. Încrederea va fi restabilită, și unirea va fi caracteristică întregii Biserici.

O astfel de unitate, va aduce încredere în Dumnezeu și în Cuvîntul Său, încredere în Mișcarea Adventă, încredere unul în altul ca membri ai corpului lui Hristos, și încredere în triumful Bisericii căreia noi îi aparținem.

Domnul Hristos avea un scop bine definit atunci cînd se ruga pentru unitate în Biserică. Acest scop este exprimat în cuvintele : „ca lumea să cunoască că Tu M-ai trimis“.

SCOPUL UNITĂȚII

Dovada cea mai convingătoare pe care Biserica o poate da lumii cum că Hristos a venit pentru a salva omenirea pierdută, trebuie să fie văzută în unitatea care există în poporul lui Dumnezeu. Aceasta vorbește mai tare decît cuvintele, și are tot atîta influență ca și doctrina pe care o predică, : „Unitatea Bisericii este dovada convingătoare că Dumnezeu a trimis pe Isus Hristos în lume ca Mintuitor. Acesta este un argument pe care nimeni nu-l poate combate.“

Apostolul Pavel ne arată încă un scop al unității în Biserică atunci cînd spune : „pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, pînă vom ajunge cu toți la unirea credinței a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“. (Ef. 3,12.13)

Încurînd poporul lui Dumnezeu va sta unit pe marea de cristal, cîntînd cîntarea biruinței. Noi putem să ne numărăm printre acea fericită mulțime, dacă încă de pe acum simțem una cu Domnul nostru și unul cu altul. Această identitate însemnează ploaia tîrzie. Apostolii au trăit experiența ploii timpurii cînd toți stăruiau cu un cuget în rugăcuni și cereri. Cu o astfel de pregătire a inimii, ucenicii erau gata pentru revărsarea ploii timpurii. O experiență asemănătoare este necesară în viața poporului lui Dumnezeu de astăzi, pentru a le aduce ploaia tîrzie care să pregătească sufletul pentru a fi gata a întîmpina în pace pe Domnul lor.

Red.

PSALMUL 34

Voi preamări pe Domnul în fiecare zi,
A lui slăvire pururi în gura mea va fi.
Să laude-al meu suflet pe Domnul în
vecie
Ca mult norod s-asculte cuprins de
bucurie.
Cu mine împreună, slăviți pe Dumne-
zeu
Cu toți al Său Nume să-l laudăm
mereu
Am căutat pe Domnul și El m-a auzit,
Din temerile mele, m-a scos, m-a
izbăvit.
Când ne-ndreptăm, privirea încrezător
spre Dînsul,
El bucurii ne-aduce, ne potolește
plîsul,
Al lui Iehova inger de-apururi stă de
pază
În jurul celor care prin faptă-L ono-
rează.
O, cât de bun e Domnul! E bun ca
nimeni altul!
Ferice-i omul care se-ncrede-n Prea-
întalul!
Voi, sfinților, de-a-pururi s-aveți de
Domnul teamă,
Căci nu duc nici o lipsă acei ce-n ru-
gă-L cheamă!
De foame-adezea sufăr flăminzii pui
de leu,
Dar ciți se-ncred în Domnul au hrana
lor mereu.
Voi, fiilor, în juru-mi de grabă v-a-
dunați,
Căci temerea de Domnul vreau toți azi
s-o-nvățați.
Au, cine-i omul care vieța n-o
dorește?
A fericii casă, au, cine-ocolește?
Păzește-ți bine limba, păzește-o an de
an,
Să nu-ți rostească gura nici un cuvînt
viclean.
Fă pururi numai bine, de rău te de-
părtează,
Aleargă după pace și după ea-nsetează.
Al Domnului ochi cată spre-al drep-
ților popor
I-ascultă rugăciunea și-i vine-n ajutor.
El stă-mpotriva celor dedați la fapte
rele,
Lor chiar și pomenirea le-o șterge de
sub stele.
Aproape este Domnul de cel neprihănit
El mintuire-aduce celui cu duh zdrobit.
Al robilor Săi suflet răscumpărat va fi,
Pe cei ce cred și speră, El nu-i va
osîndi.

CURĂȚENIA INIMII
ȘI A VIEȚII

Noi avem multe învățături cu privire la puritatea sau curățenia pe care o cere Dumnezeu de la copiii Săi. Astfel citim: „Nu toți care zic că țin poruncile lui Dumnezeu își păstrează corpurile lor în sfințenie și curăție. Cea mai solemnă solie dată cîndva muritorilor ne-a fost încredințată nouă, și ar putea să aibă o influență puternică, dacă vom fi sfințiți prin această solie. Credincioșii spun că stau pe înalta platformă a adevărului veșnic și țin poruncile lui Dumnezeu: de aceea, dacă ei se dedau la păcate, crima lor este înzecit mai mare decît a celorlalți, care nu recunosc Legea lui Dumnezeu ca obligatorie pentru ei. Într-un deosebit sens, cei ce zic că țin Legea lui Dumnezeu dezonorează pe Domnul și constituie un reproș pentru adevărul Său, dacă ei calcă poruncile Lui.

Advenștii de ziua 7-a, în mod deosebit, ar trebui să fie model de pietate, sau evlavie și sfinți în inimă, în conversație și în purtare... Poporului pe care l-a ales Dumnezeu ca tezaur special al Său, i se cere să fie înălțat, curățit, sfințit; părtași de natură dumnezeiască și scăpați de stricăciunea care este în lume prin poște. Dacă ei, care au o așa înaltă mărturisire de credință, se dedau la păcate și nelegiuiri, vina lor va fi foarte mare. Domnul mustră păcatele unuia, pentru ca și ceilalți să primească avertismentul și să se teamă“.

INVĂȚĂMINTE DIN TRECUT

Cuvîntul lui Dumnezeu abundă în învățături pentru biserică de azi. Cuvîntul ne arată nu numai triumfurile bisericii, dar și greșelile și defectele ei. El ne spune nu numai virtuțile de caracter ale unor bărbați ca Abraam, Moise, David și alții; dar ne spune și păcatele lor, ca învățatură pentru generațiile de mai tîrziu. Noi vom face bine să luăm seama la învățăturile din trecut. Experiența vechiului israel, imediat înainte de intrarea lor în Canaan, cuprinde multe învățături pentru generația de azi. Astfel citim: „Israelitii care nu puteau fi biruiți prin armele sau prin vrăjitoriile Madianților, căzură pradă desfrînatelor lor. Aceasta este puterea pe care femeile înscrise în serviciul satanei o exercită pentru prinderea și distrugerea sufletelor. Ele au făcut să cadă mulți răniți, și mulți tari au fost ucisi de ele“. Prov. 7.26. Tot astfel și fiii lui Set au fost abătuti de la integritatea lor, și seminția sfîntă a fost coruptă. Așa a fost ispitit și Iosif. În felul acesta Samson fu adus să-și trădeze puterea sa, în minile Filistenilor. Tot în aceasta se potîcni David. Iar Solomon, cel mai înțelept dintre înțelepți, care de trei ori fusese numit iubit de Dumnezeu, ajunsese rob al patimei și-și sacrifică integritatea tot aceleiași puteri amăgitoare.

„Aceste lucruri li s-au întîmplat ca să ne sluiească drept pilde; și au fost scrise pentru învățatura (întelentirea) noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă“. 1 Cor. 10.11.12.

Satana cunoaște bine materialul cu care are el de a face cînd ispitește inimile omenești. El știe totul, pentru că a studiat mii de ani punctele slabe, în care să dea asaltul asupra

oamenilor și caracterul lor ; și în curs de multe generații, el s-a silit să doboare chiar pe cei mai tari, pe prinții din Israel, prin aceleași ispite prin care a obținut rezultate depline la Baal-Peor. În tot cursul veacurilor se văd aruncate la țărni sfărâmatuiri de caracter, care au suferite naufragiu, lăsându-se izbiți de stîncile dedării la poftele sensuale.

DATORIA BISERICII

Biserica lui Hristos trebuie să-și pronunțe hotărît și clar sentința ei de condamnare asupra acestui păcat. Cuvîntul lui Dumnezeu vorbește foarte hotărît cu privire la el. Evident, că idealul sau standardul de moralitate fusese foarte scoborit în biserica din Corint. Apostolul Pavel primise raport, că unii din acea biserică — în loc să fie sancționați cu măsuri disciplinare — erau chiar luați sub apărare. Sfatul său este bine hotărît, că păcatele de acest fel să fie condamnate după toată dreptatea, și că cei care persistă în umblarea lor rea, să fie excluși. „Lauda voastră nu este bună“, zice el. Oare nu știți, că puțin aluat dospesște toată frămîntătura ? Curățiți, deci, aluatul cel vechi. De aceea, dați afară dintre voi pe acele persoane păcătoase“.

Orice călcare a Legii este păcat. Cu judecata noastră noi sintem cu greu în stare să hotărîm gradul păcatului. Potrivit cu măsura societății creștine, alături de omor nu este păcat mai urît, mai respingător și mai oribil ca adulterul. Din cauza aceasta, pentru ca Biserica să poată sta curată în fața tuturor, trebuie să-și pronunțe hotărît sentința ei de condamnare fără ezitare asupra călcării poruncii a 7-a. Cînd face aceasta, negreșit trebuie dată deosebită atenție împrejurărilor din fiecare caz individual.

Cu privire la atitudinea bisericii față de cei vinovați de imoralitate, serva Domnului a scris următoarele : „Cum numărul celor care practică aceste păcate întinătoare, este mereu în creștere pe lume, și cum aceștia se vor strecura și prin Comunitățile noastre, eu vă avertizez să nu suferiți pe unii ca aceștia (nu-i lăsați să aibă loc în adunare). Întoarceți spatele față de cei ce fac pe seducătorii. Deși se numește urmaș al lui Hristos, unul ca acesta este Satana în chip de om ; el a împrumutat veșmintul cerului, pentru ca să-și servească cu atît mai bine pe stăpînul său diavolul...“

Cu păcatul și cu păcătoșii din Comunitate trebuie să facem proces scurt, pentru ca să nu se molipsească și alții. Adevărul și curăția cer, ca noi să facem o temeinică lucrare de curățire a lagărului de Acani. Cei din poziții cu răspundere să nu sufere păcatul în vreun frate. Arătați-i că el trebuie, sau să lepede păcatele, de orice fel, sau să fie exclus din comunitate“.

Cei care persistă sau stăruiesc în păcatul imoralității nu vor găsi iertare și mîntuire prin harul lui Hristos, ci vor fi excluși din cer, la ziua socotelilor finale. Gal. 5,9—21 și Apoc. 21,8.

SPERANȚA PENTRU PACĂTOȘI

Sînt multe și binecuvîntate făgăduinți în Cuvîntul lui Dumnezeu pentru păcătos, dacă el voiește să se întoarcă de la păcat ; și întoarcerea aceasta este cerută și așteptată de la fiecare om — bărbat sau femeie — oricît de jos ar fi căzut în adîncurile fărădelegii.

„Cît timp mai arde flacăra de har,

Se poate-ntoarce-un păcătos, cît de murdar“.

Pentru ce a lăsat Dumnezeu în Cuvîntul Său cele scrise despre păcatul lui David ? Sau cele scrise despre marea apostazie a lui Manase ? Sau despre îndepărtarea lui Solomon de la căile dreptății și ale adevărului ? Toate au fost scrise spre încurajarea celor mai decăzuți păcătoși nu pentru a continua făptuirea păcatelor, ci a avea îndrăzneala de a cere iertare de la Bunul Dumnezeu și de a-și reinnoi viața. După cum acei bărbați au găsit iertare și pace, cînd Dumnezeu i-a primit din nou ca copii ai Săi din marea lor decădere, tot așa stă El gata, să primească pe cel mai murdar păcătos.

„DU-TE ȘI NU MAI PACĂTUI“

Fariseii din vechime aduseră la Domnul pe o femeie prinsă în adulter, și ziseră : „Învățătorule, Moise, în Lege, ne-a poruncit că unii ca aceștia trebuie uciși cu pietre. Tu, dar, ce zici ?“ Fără a răspunde, Hristos s-a plecat jos și a scris pe nisip. Apoi privind la învinuitorii femeiei, El zise : „Acela dintre voi, care este fără păcat, să arunce prima piatră asupra ei“. Și iarăși scrise pe nisip. Putem crede că acei învinuitori, urmărind mișcările mîinii Domnului care scria, văzură enumerate acolo propriile lor păcate. Unul cîte unul ei dispărură din fața Domnului ; și cînd El se uită în jurul Său și nu mai văzu pe nici unul din ei, zise : „Femeie, unde sînt învinuitorii tăi ? Nu te-a osîndit nimeni ?“ Ea zise : „Nimeni, Doamne !“ Atunci Domnul rosti acel cuvînt plin de har : „Nici Eu nu te osîndesc ; du-te și nu mai păcătuie !“ Aceasta este invitația la pocăință, către fiecare din cei vinovați de același urît păcat. Nu este cazul ca ei să deznădăjduiască“ ci să știe, că vor afla har spre îndreptare, dacă se vor întoarce la Domnul în adîncă pocăință.

„IA SEAMA...“

Dumnezeu cheamă la sfințenie. „Fiți și voi sfinți, pentru că Eu sînt Sfînt“, este ținta divină pusă înaintea noastră. Către atingerea acestei ținte, Predicatorul Evangheliei, Prezbiterul Comunității, și toți, trebuie să conducem Biserica. Apostolul îndeamnă pe Timotei : „Tu fii un exemplu pentru credincioșii în cuvînt, în purtare, în caritate, în spirit, în credință, în curățenie“. 1 Tim. 4, 12. Orice abatere a conducătorilor de la calea corectitudinii, este îndeosebi aducătoare de nenorocire. Exemplul lor influențează în mare măsură viața celor ce privesc la ei, ca să învețe de la dinșii.

Integritatea morală a Bisericii Adventiștilor de Ziua Șaptea este tot atât de ridicată ca și a oricărei alte corporații religioase. Integritatea morală a conducătorilor Bisericii, să nu fie întrecută de conducerea nici unei alte denominațiuni.

GRIUL ȘI NEGHINA

Ar fi o mare greșeală, dacă, față de avertismentele date contra păcatelor care amenință Biserica, cineva ar ajunge să se îndoiască, din cauza aceasta, că Dumnezeu conduce pe poporul Său și lucrarea Sa. Atâta timp cât Biserica este alcătuită din niște oameni slabi — și aceasta va fi până la sfârșitul timpului — se va găsi și ceva neghină printre grâu. Vezi Mat. 13, 36-43. Așa a fost întotdeauna. Biserica din pustie dădu pe față apostazia lui Core, Datan și Abiram, bărbați puternici în Israel, și cu ei alți 250 prinți, căpetenii de triburi; vina lui Aaron, marele preot, care făcu vițelul de aur spre închinare; mai târziu, păcatul lui Aaron și al Mariei, din cauza cărui păcat Maria fu lovită cu lepră. Dar Dumnezeu nu părăsi pe poporul Său; El continuă să-l conducă prin dovezile vădite ale prezenței Sale în stîlpul de foc și în nor.

Biserica Noului Testament a cunoscut grava cădere a lui Petru, care tăgădui pe Domnul Hristos. Iar despre cei doisprezece Domnul zise: „Nu am ales Eu doisprezece? Și unul dintre voi este diavol. El vorbea despre Iuda Iscariotul“. Ioan 6, 70. 71.

PİRITORII FRAȚILOR

Foarte rău este de asemenea, cînd se provoacă îndoială în inimi cu privire la vreun frate sau la vreo soră, pe nedrept. Dacă avem motive să bănuim integritatea sau purtarea curată, a unui frate sau a unei surori, noi nu trebuie să vorbim altora despre bănuielile noastre. Cele ce trebuie să facem, ne sînt clar arătate în Gal. 6, 1 și în Mat. 18, 15-17. Iar, în cazurile dovedite, Biserica trebuie să procedeze hotărît după cuvîntul din 1 Cor. 5, 11-13.

Cine pune în discuție, fără dovadă suficientă, numele bun sau reputația cuiva, îi produce un rău ireparabil și se face vinovat de mărturie falsă, de calomnie și de minciună. Păcatul acesta

este clasat de către revelațiunea divină la un loc cu păcatul adulterului, al vrăjitoriei și al uciderii. Cel ce se face învinuitorul fratelui său, fie că întreține o campanie de vorbiri sau șoptiri de rău, fie că aruncă câteva sugestii și bănuieli, — dovedește prin asemenea fapte strînsa sa legătură și înrudire cu tatăl pîrătorilor, cu Satana; la fel cum au dovedit această legătură și învinuitorii Domnului Hristos, cînd țesură acea rețea de acuzațiuni false și neîntemeiate în contra Mîntuitorului nostru. Vezi Apoc. 12, 10; Ioan 8, 44. Dacă acești păcătoși nu se pocăiesc, locul lor va fi în cele din urmă cu „tatăl“ lor diavolul, afară din Cetatea lui Dumnezeu. Apoc. 21, 8.

MÎNTUIȚI DE ORICE FEL DE FĂRĂDELEGE

Noi care așteptăm a doua venire a Domnului și care zicem că ducem lumii solia de pregătire pentru acest mare eveniment, trebuie să reprezentăm cea mai curată și mai nobilă credință. Chiar în direcția aceasta îndeamnă și Apostolul cînd zice: „Să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptînd fericiția noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos. El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod care să fie al Lui, plin de rîvnă pentru fapte bune“. Titu 2, 11-14.

Apelul pentru curățirea inimii și a vieții este pentru fiecare membru al Bisericii. Numai cei curați cu inima vor vedea în cele din urmă pe Dumnezeu și li se va permite să intre în societatea curățitorilor și sfinților locuitori ai cerului și ai lumilor necăzute, și a acelorora care au fost adunați prin harul transformator al lui Hristos. Dumnezeu să ajute, ca fiecare dintre noi să-și cerceteze bine inima sa proprie, ca să vadă în ce măsură i se potrivește și lui apelul acesta pentru curățirea inimii și a vieții. Dacă Spiritul lui Dumnezeu îl va convinge și pe el de păcat, chiar în cele mai lăuntrice și mai intime cugete ale sale, cunoscute numai de el și de Dumnezeu, el să nu-și dea odihnă, pînă ce nu a dobîndit deplina liberare prin harul iertător, curățitor și transformator al Domnului Hristos, pentru a găsi pace și a fi mîntuît și primit în Împărăția lui Dumnezeu la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

23 AUGUST – ZIUA ELIBERĂRII

Aruncînd o privire retrospectivă asupra celor 14 ani din urmă, gîndurile ne duc la mărețul act istoric al eliberării Patriei noastre. Ne amintim de această zi cu profundă mulțumire sufletească, pentru că ea a adus cu sine zorile unor vremuri mai bune, mai fericite și mai îmbelșugate. Nu vom uita niciodată această zi și însemnătatea ei pentru credincioșii adventiști atît din punct de vedere cetățenesc cît și din punct de vedere religios. Cultul Creștin A.Z.S. la 23 August 1944, se găsea cu drepturile sale religioase și de conștiință uzurpate, casele de rugăciune închise, sau transformate în ateliere, teatre, cinematografe, depozite etc. Credincioșii creștini adventiști, disprețuiți, fără drept de întrunire spre a se închina, erau fie în stare de urmărire, fie arestați, în curs de judecată sau depuși în închisoare. Asupra celor rămași ne-arestați plana spectrul sumbru al amenințării. Slujitorii cultului nostru erau pribegi, suspectați fără drepturi, fără posibilitatea de a-și păstori turma. Unii dintre ei zăceau la închisoare pe termene care atingeau 20–25 ani, iar alții au fost condamnați chiar la moarte. Alții urmau să ia loc alături de cei din închisoare, numai pentru simplul motiv că doreau să trăiască conform Sfințelor Scripturi păstrîndu-și conștiința curată. Din punct de vedere al asistenței credincioșilor în cele spirituale, privațiunea a mers atît de departe încît nici morții nu erau scutiți de rigorile legii. Nici pe patul morții și nici pe catafalc, credinciosul adventist nu putea fi asistat de pastor conform ritualului prescriș de crezul său. Nu rare au fost cazurile cînd în jurul decedatului nu era voie să asiste coreligionarii săi. Aceste vremuri de groază pot fi comparate numai cu închiziția Evului Mediu cînd protestanții erau excomunicați și puterea excomunicării presa puternic asupra celor vii și a celor morți, a celor mici și a celor mari. Nu numai că majorii erau afurisiți, morții nu erau slujiți, dar și cetatea era blestemată cu hrana și apa ei. Pentru noi regimul de dictatură și teroare, în tot ce a fost și a făcut, e acum ca un vis urît, pe care, în lumina frumoaselor realizări actuale, sub regimul de democrație populară, ne străduim să-l izgonim din minte și să-l uităm cu totul.

Gîndurile noastre de aleasă recunoștință se înalță din inimile noastre, ca fumul frumos mirositor de tămîie, după altarul tămîierii, către bunul Dum-

nezeu, pentru vremurile de libertate ce ne sînt hărăzite în prezent să le trăim.

Zi măreată — 23 August 1944 — ziua eliberării de sub jugul și călciul strivitor al tiraniei, noi te sărbătorim cu drag, te sculptăm în inimile noastre, pentru că ție ți-e dat ca pe răbojul vremii să fii de neuitat.

La 23 August 1944, s-a întîmplat cu noi adventiștii ceea ce stă scris în Scripturi despre Israel care îndurase timp îndelungat, robia faraonilor: „Domnul a zis lui Iosua: «Astăzi am ridicat ocară Egiptului de deasupra voastră». Și locului acela i-au pus numele Ghilgal — adică Prăvălire — pînă în ziua de azi”.

Pînă în ziua de azi noi ne bucurăm de cuceririle democratice înfăptuite la 23 August 1944. În memoria tuturor acestor înfăptuiri ridicăm o piatră de amintire pe care ne străduim să le păstrăm și să le consolidăm. Profetul Samuel ca semn al recunoștinței deosebite pentru primirea ajutorului din partea Domnului, a ridicat între Mișpa și Șen o piatră pe care a numit-o Eben-Ezer (Piatră de ajutor) zicînd: „Pînă aici Domnul ne-a ajutat”.

Oare să nu ridicăm și noi spre Dumnezeu mulțumirea noastră sinceră, azi, pentru ajutorul acordat dîndu-ne belșug de pace, libertate și prosperitate și totodată să-L rugăm să binecuvinteze țara noastră, să ocrotească cîrmuirea Patriei noastre, și să binecuvinteze lumea întregă cu pace? Noi vom sprijini cu rugăciunile și cu acțiunile noastre, toate succesele realizate pînă în prezent, intensificînd eforturile pentru obținerea de noi succese la locul de muncă, pentru prosperitate și belșug, ridicînd nivelul de trai și pentru promovarea păcii în lumea întregă.

Domnul spusese lui Moise, după eliberarea poporului Israel din Egipt, să comemoreze unele evenimente sunînd din trîmbiță să vestească slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei... și fiecare să se întoarcă în familia lui. Azi, cînd mai mult decît prin sunet de trîmbițe se anunță aniversarea unei zile memorabile pentru toți locuitorii țării, să ne întoarcem cu toții la casa noastră, la locul nostru de muncă, cu gîndul de a ne face mai folositori și mai vrednici pentru libertatea primită. Nu mai sîntem plecați de la casele noastre pe cîmpul de luptă. Să ne dovedim vajnici și dirzi muncitori pentru consolidarea patriei, bisericii și familiei noastre.

ADUCÎND SĂNĂTATE ȘI VIAȚĂ

Un sutaș avea un rob la care ținea foarte mult, și care era bolnav pe moarte. Fiindcă auzise vorbindu-se despre Isus, sutașul a trimis la El pe niște bătrini ai Iudeilor, ca să-L roage să vină să vindece pe robul lui. Aceștia au venit la Isus, L-au rugat cu tot dinadinsul, și au zis: „Face să-i faci acest bine; căci iubește neamul nostru, și el ne-a zidit sinagoga”. Isus a plecat cu ei; dar nu era departe de casă, când sutașul a trimis la El pe niște prieteni să-I spună: „Doamne, nu Te mai osteni atât, pentru că nu sint vrednic să intri sub acoperământul meu. De aceea nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci, zi o vorbă, și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu, care sint sub stăpînirea altuia, am sub mine ostași. Și zic unuia: „Du-te!” și se duce; altuia: „Vino!” și vine; și robului: „Fă cutare lucru!” și-l face”. Cînd a auzit Isus aceste vorbe, S-a minunat de sutaș, S-a întors spre norodul, care mergea după El, și a zis: „Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atît de mare”. Cînd s-au întors acasă, trimișii au găsit sănătos pe robul care fusese bolnav”. Luca 7, 2-10.

Robul sutașului fusese lovit de paralizie și zăcea în pat fiind aproape de moarte. La Romani slujitorii erau sclavi, care se vindeau și se cumpărau în piață și erau tratați în chip abuziv și crud; dar sutașul era legat prin iubire de sluga sa, și dorea foarte mult vindecarea lui. El credea că Isus poate să-l facă sănătos. El nu văzuse pe Mintuitorul, dar veștile auzite îi inspirau credință. Fără a ține seamă de formalismul iudeilor, Romanul acesta era convins că religia lor era superioară față de a sa. El trecuse de piedicele prejudecății naționale și ale urei despărțea pe ei. El arătase respect față de serviciul lui Dumnezeu și se purtase frumos față de Iudei ca unui care erau credincioși Lui. În învățătura lui Hristos așa cum i se transmisese, el găsea ceva care împlinea nevoile sufletului său. Tot ce era spiritual în el răspundea la cuvintele Mintuitorului. Dar se simțea nevrednic de a veni în fața lui Isus, și a făcut apel la bătrînii iudeilor să facă cereri pentru vindecarea slugii sale. Ei cunoșteau pe marele Învățător, și, se gindea el, se vor pricepe cum să se arate în fața Lui, pentru a-I cîștiga favoarea.

Cînd a intrat Isus în Capernaum a fost întîmpinat de o delegație a bătrînilor care L-au spus dorința sutașului. Ei au stăruit zicînd: „Face să-i faci acest bine; căci iubește neamul nostru, și el ne-a zidit sinagoga”.

Îndată Isus a plecat către locuința slujbașului; dar din cauza mulțimii care era în jurul Său, înainta încet. Vestea despre venirea Lui L-a precedat, și sutașul, în neîncrederea sa în sine, a trimis să I se spună: „Doamne nu Te mai osteni atîta; pentru că eu nu sint vrednic să intri sub acoperământul meu”. Dar Mintuitorul a mers mai departe, și sutașul îndrăznind în cele din urmă să se apropie de El a completat cele spuse mai di-

nainte zicînd: „Nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci zi numai un cuvînt și robul meu va fi tămăduit. Căci și eu, care sint sub stăpînire, am sub mine ostași, și zic unuia: „Du-te!” și se duce; altuia: „Vino!” și vine; și robului meu: „Fă cutare lucru!” și-l face”. După cum eu reprezînt puterea Romei și soldații mei recunosc autoritatea mea supremă, așa și Tu reprezînți puterea nemărgînitului Dumnezeu și toate cite sint create, ascultă de cuvîntul Tău. Tu poți să dai ordin trimișilor Tăi cerești și ei vor aduce puterea vindecătoare. Zi numai un cuvînt și sluga mea se va tămădui”.

„Cînd a auzit Isus aceste vorbe S-a minunat de sutaș, S-a întors către norodul care mergea după El și a zis: „Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință așa de mare”. Iar către sutaș a zis: „Du-te și faci-ți-se după credința Ta”. Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela”.

Bătrînii iudeilor care recomandase pe sutaș lui Hristos, arătase cit de departe sint de spiritul Evangheliei. Ei nu cunoșteau că nevoia noastră cea mare este numai de a ne încrede în harul lui Dumnezeu. În îndreptățirea lor de sine ei recomandau pe sutaș pentru binele pe care îl făcuse „poporului nostru”. Dar sutașul a spus despre sine: „Nu sint vrednic”. Inima lui fusese atinsă de harul lui Hristos. El a văzut nevrednicia sa. Totuși s-a temut să rămîie fără a cere ajutor. El nu s-a încrezut în propriile sale fapte bune; argumentul lui era nevoia lui cea mare. Credința lui a îmbrățișat pe Hristos în adevăratul Lui caracter. El n-a crezut în Domnul numai ca în unul care săvîrșește minuni, ci ca într-un Prieten și un Mintuitor al omenirii.

În această atitudine trebuie să vie oricine la Hristos. „El ne-a mîntuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui”. Cînd îți spune Satana că ești păcătos și că nu poți spera să primești binecuvîntarea lui Dumnezeu, spune-i că Hristos a venit în lume ca să mîntuiască pe păcătoși. N-avem nimic care să ne poată recomanda lui Dumnezeu; dar apărarea asupra căreia putem stărui acum și totdeauna este starea noastră deznădăduită care face ca puterea Lui mîntuitoare să fie o necesitate. Renunșînd la încrederea în sine noi trebuie să privim la crucea de pe Golgota și să zicem:

„Neputînd s-aduc nimic,

Lîngă crucea Ta azi, pic”.

Iudeii fusese învățați din copilărie cu privire la lucrarea lui Mesia. Ei aveau cuvintele inspirate ale patriarhilor și profeților precum și învățătura simbolică a serviciului jertfelor. Dar ei disprețuiseră lumina și acum nu vedeau în Isus nimic care să-i atragă. Dar sutașul născut între păgîni, crescut în idolatria Romei imperiale, trăit în viața de soldat și după aparențe despărțit de viața spiri-

tuală prin educația și mediul său, și mai mult îndepărtat de bigotismul iudeilor și de disprețul concetățenilor săi față de poporul Israel, — omul acesta a priceput adevărul față de care fiul lui Abraam erau orbi. El nu așteptă să vadă dacă Iudeii vor primi pe Acela care pretindea că este Mesia al lor. Când „adevărata lumină care luminează pe orice om venit în lume“ a luminat asupra lui, el, deși era departe, a deosebit slava Fiului lui Dumnezeu.

Pentru Isus, lucrul acesta era un semn care prevestea lucrarea pe care Evanghelia urma să o săvârșească între oameni. Plin de bucurie El a privit înainte la adunarea din toate neamurile în împărăția Sa. Plin de înfrustrare El a descris iudeilor urmările lepădării harului din partea lor: „Vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Abraam, Isaac și Iacob în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunerecul de afară unde va fi plînsul și scrișnirea dinților“. Vai cât de mulți sînt aceia care și acum se pregătesc pentru aceeași fatală dezamăgire! În timp ce sufletele din întunericul păgînatății primesc harul său, cât de mulți din țările creștine sînt luminați de lumina harului numai pentru a o disprețui.

La depărtare de peste 30 kilometri de Capernaum, pe un podiș care privește la cîmpia întinsă și frumoasă a Esdraelonului, se găsește satul Nain, și către el Și-a îndreptat imediat apoi Isus pașii Săi. Mulți ucenici de ai Săi erau cu El, ca și alți oameni, iar în tot cursul drumului veneau oameni doritori de a auzi cuvintele Lui pline de iubire și de milă, aducînd bolnavii lor pentru a fi vindecați de El, și avînd neîncetat siguranța că Acela care avea putere așa de minunată, se va descoperi odată ca împărat al lui Israel. Mulțime de oameni se țineau pe urmele Lui și El era urmat de oameni plini de voce bună și de așteptare în timp ce urca pe cărarea stîncosă ce ducea la poarta satului de munte.

Pe cînd se apropiau, un convoi mortuar se vedea că vine pe poartă. Cu pasul încet și trist ei înaintau către locul înmormîntării. Pe o targă în văzul oamenilor era purtat înaintea tuturor trupul celui mort, iar în jurul lui jeluitorii umpleau aerul cu plînsul lor dureros. Părea că toți oamenii din localitate se adunaseră pentru a arăta respectul lor față de cel mort, și mila lor față de cei ai familiei.

Priveliștea aceasta deștepta mila. Decedatul era singurul fiu al mamei sale, iar ea era văduvă. Femeia întristată rămasă singură însoțea pe drumul către mormînt singurul ei sprijin și singura ei mîngiere. „Domnul cînd a văzut-o i s-a făcut milă de ea“. În timp ce ea se mișca fără a vedea nimic, plîngînd, neobservînd prezența Lui, El S-a apropiat de ea și i-a zis încet: „Nu plînge!“ Isus voia să schimbe întristarea ei în bucurie, dar n-a putut să împiedece această exprimare a iubirii Sale duioase.

„S-a apropiat, și S-a atins de raclă“; pentru El nici contactul cu moartea nu putea să aducă o necurăție. Purtătorii s-au oprit și plîngerea jeluitorilor a încetat. Cele două cete de oameni s-au

adunat în jurul raclii, nădăjduind împotriva nădejdi. Era de față cineva care biruise boala și înfrînse pe demoni; era și moartea supusă puterii Lui?

Cu o voce clară și plină de autoritate rosti cuvintele: „Tinerele, scoală-te îți spun!“ Vocea aceea pătrunde urechile mortului. Tînărul deschide ochii. Isus îl ia de mînă și îl ridică. Privirea lui cade asupra aceleia care plînsese lîngă el, și mama și fiul se unesc într-o lungă, nedespărțită și voioasă îmbrățișare. Mulțimea privește tăcută. „Toți au fost cuprinși de frică“. Tăcuți și plini de evlavie ei au stat cîtva timp ca în fața lui Dumnezeu. Apoi ei slăviră pe Dumnezeu, zicînd: „Un mare prooroc s-a ridicat între noi; și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său“. Convoitul mortuar s-a întors la Nain ca o procesiune triumfală. „Vestea aceasta despre Isus s-a răspîndit în toată Iudea și prin toate împrejurimile“.

Acela care a stat lîngă mama întristată de la poarta Nainului, priveghează lîngă fiecare ființă care plînge lîngă o raclă. El este pătruns de milă văzînd întristarea noastră. Inima Lui care a iubit și a avut milă este o inimă de o duioșie neschimbabilă. Cuvîntul Lui care a chemat pe mort la viață nu e acum mai slab în putere ca atunci cînd a vorbit tînărului din Nain. El zice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt“. Puterea aceea n-a scăzut din cauza anilor care au trecut, nici nu s-a istovit din cauza activității neîncetate a harului Său abundent. Pentru toți aceia care cred în El, El este încă un Mintuitor viu.

Isus a schimbat întristarea mamei în bucurie, atunci cînd i-a redat fiul; dar tînărul a fost înviat nu numai pentru viața aceasta pămîntească, în care trebuia să îndure amărăciunile, poverile și primejdiile și să treacă din nou sub puterea morții. Isus mîngie întristarea noastră pentru cei morți prin cuvinte care dau o nemărginită speranță: „Eu sînt Cel viu. Am fost mort și iată că sînt viu în vecii vecilor. Eu sîm cheile morții, și ale locuinței morților“. „Deoarece copiii sînt părtașii singelui și cărnii, tot așa și El Insuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel care are puterea morții, adică pe Diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși toată viața robiei“.

Satana nu poate ține în ghiara lui pe morți cînd Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la viață. El nu poate să fie în moarte spirituală un suflet care primește în credință cuvîntul puterii lui Hristos. Dumnezeu spune tuturor aceluia care sînt morți în păcate: „Deșteaptă-te tu care dormi; scoală-te din morți“. Cuvîntul acesta este viață veșnică. Ca și cuvîntul lui Dumnezeu, care a chemat la viață pe primul om, care da încă viață; ca și cuvîntul lui Hristos: „Tinerele, scoală-te, îți spun“, care a dat viață tînărului din Nain, așa și cuvîntul: „Scoală-te din morți“, este viață pentru sufletul care îl primește. Dumnezeu „ne-a izbăvit de sub puterea întinericului și ne-a strămutat în împărăția dragostei Lui“. Totul se dă prin cuvîntul Său. Dacă primim cuvîntul, avem liberarea.

(Continuare în pag. 15-a)

MIEREA - „MEDICAMENTUL DULCE”

Mierea este raze de soare conservate, din care ar trebui să facem uz într-o măsură cât mai larg posibil, cu atât mai mult cu cât ea conține substanțe active capabile să-l ferească pe om de multe neplăceri.

Toate sorturile de miere au această proprietate, indiferent din care flori provin. De aceea se crede că substanța bactericidă (ucigătoare a germenilor) nu provine din flori, ci din glandele albinelor și că ea acționează chiar și în cantități foarte reduse.

Totuși, nici un entomolog (cercetător al vieții insectelor) nu poate spune cum se transformă nectarul în miere. Știm doar că fiecare picătură de miere conține o sumedenie de minerale, vitamine, fermenți, elemente rare în cantități infime și substanțe nutritive. Totodată putem determina cantitățile de potasiu, sodiu, fosfor, cupru, fier și mangan.

Gospodina trebuie să știe că astăzi s-a stabilit prin cercetări amănunțite, că mierea nu este numai un deliciu pentru copii, ci constituie cel mai pur din toate alimentele, pe care îl pot consuma în egală măsură atât cei bolnavi cât și cei sănătoși.

Este un lucru uimitor că copiii, valorifică mai bine calciul din alimentație datorită mierii și că realizează astfel oase mai sănătoase și mai puțini dinți cariati.

Mierea constă din diferite sorturi de zaharuri. În deosebi este formată din zahăr de fructe (levuloză) apoi zahăr din struguri (dextroză) și puțin zahăr de trestie.

Până la mijlocul secolului XVII, mierea a constituit substanța dulce exclusivă a bucătăriei. Numai după introducerea zahărului de trestie și a zahărului de sfeclă, mierea a fost izgonită din poziția ei de „substanță îndulcitoare”.

Adesea diabeticii suportă mierea de albine curată, în timp ce consumul unei cantități identice de zahăr produce creșterea simțitoare a cantității de zahăr în sânge și aduce cu ea primejdiiile corespunzătoare.

Mierea de albine, ca un produs animal pur și ca produs na-

tural, constituie în același timp și un „medicament dulce”. Citim despre miere că ea conține substanțe care împiedică divizarea celulelor (substanțe active care împiedică mitoza) și că aceasta ar fi cauza pentru care pînă acum nu se cunoaște nici un caz cînd un stupar (apicultor) să fi murit de cancer.

O explicație a acestei acțiuni o poate oferi prezența împreună a acetilholinei și diastazei în miere. Acetilcholin este o substanță activă care ia naștere în corp din cholin și acid acetic, cu ajutorul unui ferment (esterase) și apoi se descompune.

Cholinul rezultat din acetilcholin este cunoscut ca un frinant al creșterii (care ține în friu). Asupra celulelor în curs de maturizare exercită o acțiune de frinare, iar asupra celulelor mature o acțiune de apărare.

Acțiunea generală de substanță frinantă a cholinului devine deosebit de activă asupra celulelor canceroase, care sînt constituite totdeauna din celule nematurate. Această acțiune pretinde însă (este condiționată de) prezența în același timp a fermenților necesari pentru formarea și descompunerea acestei substanțe, fermenți care sînt „miște admirabili specialiști în angrenarea procesului metabolismului”. Dintre fermenți face parte și diastaza de care am pomenit mai sus. În realitate cholinul și acetilcholinul sînt utilizați ca remedii medicamentoase în combaterea cancerului.

În ce măsură a fost verificată și stabilită acțiunea de frinare a înmulțirii celulelor canceroase, de către mierea de albine, n-aș putea spune. Totuși, o soluție proaspăt pregătită, compusă din 100 g miere de albine și 500 cc ($\frac{1}{2}$ litru) apă, care să fie ingerată în cursul zilei în mici înghițituri sau în caz de senzație de sete, s-a dovedit a fi utilă în cazul bolnavilor de cancer. Soluția este numai puțin dulce, așa încît se ia cu ușurință. Se poate adăuga la aceasta și puțin suc de lămîie, spre a se obține un gust mai bun și un efect stimulator.

De asemenea, în clinici, și anume în tratamentul bolnavilor de ficat, mierea de albine este la loc de cinste, deoarece s-a constatat că administrarea de fructoză, în care mierea de albine este foarte bogată, dă rezultate mult mai satisfăcătoare decît dă utilizarea zahărului de struguri.

Această acțiune își găsește explicația în faptul că în cazul zahărului de fructe (fructozei), procesul de ardere se produce de 10 ori mai repede decît în cazul zahărului de struguri. Datorită acestui fapt și utilizarea celorlalte forme de zaharuri este crescută (sporită) și zahărul în forma lui de înmagazinare în ficat, glycogenul, este mai puțin solicitat, ceea ce iarăși solicită mai puțin ficatul bolnav.

Substanțele zaharoase, dintre care zahărul de fructe și prin aceasta și mierea reprezintă forma cea mai activă, capătă întotdeauna un loc deosebit în tratamentul dietetic al bolilor de ficat. Trebuie să oferim în același timp un aflix bogat de vitamine și un aport de alimente care conțin albumine de mare valoare (ca de ex. brînză de vaci).

Atunci cînd un ficat bolnav nu mai este în stare să formeze din zahăr de struguri forma de zahăr care se depozitează în ficat — glycogenul, atunci el îl poate căpăta încă din zahărul de fructe. Căci, zahărul de fructe se transformă în cadrul procesului de metabolism din ficat în glycogen, într-o proporție de pînă la 29% și este reținut acolo ca atare.

În tratamentul modern al bolilor aparatului circulator, soluțiile pe bază de miere de albine, joacă un rol de seamă. Dar și în cazuri de nervozitate, surmenaj și ceva mai puțin în cazuri de răceală (de data asta în lapte cald) digestie proastă și insomnie, mierea de albine dă rezultate bune. De asemenea ajută pe reconvalescenți să recapete mai repede puterile.

O putere deosebită, cu adevărat uimitoare, desfășoară mierea de albine împotriva bacililor difteriei. S-a observat că, cu ajutorul mierii de albine, în cel mai

scurt timp, regiunea nazală și faringiană a purtătorilor de bacili și difteriei, devine negativă, adică nu mai prezintă bacili de difterie, chiar dacă înainte s-a semnalat prezența acestor bacili timp de săptămâni întregi. S-a badijonat puternic cu miere de albine de trei ori pe zi ambele amigdale și în afară de asta s-a mai dat și miere lichidă tot de trei ori pe zi, cite puțină, în ambele nări. În mod obișnuit se obținea un rezultat deplin după două săptămâni.

Această observație a fost verificată de igienisti și s-a constatat că mierea de albine naturală, pură, exercită o acțiune antibacterică asupra a nenumărate bacterii, printre care și bacteriile difteriei, lucru care a fost dovedit experimental.

În cazul când s-a întrebuit miere încălzită (fiartă scurt timp) s-a observat că acțiunea bactericidă este mult scăzută sau chiar complet dispărută.

Mierea de albine păstrată la răcoare și ferită de lumină, își

păstrează însușirile sale bactericide timp îndelungat, totuși nu mai dacă e păstrată nediluată. Soluțiile de miere pierd după puțin timp însușirile lor bactericide.

Lumina zilei dăunează foarte puțin asupra acțiunii bactericide a mierii nediluate. În schimb, mierea diluată pierde rapid însușirile ei.

Cercetările au mai arătat, lucru remarcabil, că mierea de albină nu numai că împiedecă dezvoltarea bacteriilor difteriei și înmulțirea lor, ci produce și modificarea acestora în ce privește forma, capacitatea de recepționare a coloranților și în acțiunea lor toxică, așa încât ele încep să arate ca așanumitele pseudo-bacterii difterice, care nu mai prezintă nici o importanță din punct de vedere al provocării de boală pentru om.

Stăm așa dar în fața faptului cu adevărat uimitor, că natura ne-a pus în mână aici un produs, care nu e cu nimic inferior unui

preparat de dezinfecție pe bază chimică, sau unei substanțe antibiotice moderne, cum ar fi penicilina. Prezintă în schimb avantajul de neprețuit, că este complet nedăunătoare.

Atunci cind bacteriologii ne spun că mierea de albine naturală are capacitatea de a împiedeca în dezvoltarea lor atît bacteriile producătoare de puroi cît și cele din grupa Thypus-Coli, bacteriile care produc substanțe colorante și care produc spori, vibriunii și bacteriile difteriei, în fața noastră se desfășoară o forță naturală de prevenire și vindecare a bolilor, care merită să i se acorde cu mult mai multă atenție și să fie utilizată în mult mai mare măsură.

Mierea de albine este un aliment natural și un medicament natural care a fost prea puțin utilizat pînă acum, „medicamentul dulce“ din farmacia naturii și un dușman al nenumăratelor bacterii dăunătoare sănătății.

C. ADV.

OCTAVIAN ISPIRESCU

ÎNȘERARE

După ce o zi întreagă strălucit-a, mîndrul soare
Înspre seară se gîndește să se ducă la culcare.
Obosit de-atîta cale ce a străbătut în pace,
Printre crestele pierdute, anevoie, loc își face.
Împrejurul lui, tot cerul de pojaru-i se aprinde.
Nourul adus de vînturi, de azur dantele prînde.
Valuri de lumini revarsă peste satul dintre dealuri
Și sclipirea-i se-oglindește-n-ale apei line valuri.
Dup-o-ntreagă zi de muncă, vin țărani de la sapă
Cu uneltele pe urmă și ulciorul gol de apă.
Umbra dealului se-ntinde peste sălcii plîngătoare,
Aducînd cu ea odată liniștire și răcoare.
Iar în marea de-ntumeric ce cuprinde totul, vastă,
Doar o rază rătăcită, vag, mai stăruie pe-o coastă.
Sus pe cer, pe rînd se-arată vestitori ai nopții —
stele;

Vor, par-că-n a lor sclipire, să se-ntreacă între ele!
Depărtat de grîja zilei, scut din cer voină să ceară,
Tinărul și-nalță-n taină, rugăciunea lui de seară.
Tatălui-din cer, aduce mulțumiri, plecată, floarea.
Cînt duios sfioasă-nchină dintre rami privighetoarea!
Vintu-n susur blind, pe dealuri; murmurînde
izvoare,
Și pădurea fremătîndă, Lui se-nchină-n adorare.
De iubirea Sa divină e cuprinsă-acum natura;
Imn de slavă îi înalță, într-un glas, toată făptura.
Ne-auzite par în noapte melodiile lor, multe;
Cîntul lor de proslăvire cine știe să-l asculte?

Și în timp ce mii de stele se reflectă-n riu feeric,
Noaptea-și cerne în tăcere giulgiul ei de întuneric!

MĂCEȘUL (trandafirul sălbatec)

PROCURĂ VITAMINA

O cană cu ceai de măceși trebuie s-o bea orice om care suferă de o inflamație a rinichilor, sau care este predispus la formarea de nisip sau pietre.

Bineînțeles, binecunoscutul trandafir sălbatec (*Rosa canina*) face parte din familia *Rozaceelor*. Cît este de îndrăgit, se poate vedea și din mulțimea denumirilor pe care i le-a dat poporul.

Tușișul de trandafir sălbatec este rezistent peste iarnă și înflorește — ca și fratele lui trandafirul cel cultivat cu atîta grijă —, în luna trandafirilor, iunie.

Trandafirul sălbatec este la el acasă în toată Europa, și într-o parte din Asia cu climă temperată. La noi se găsește adesea sub formă de tuși și tușișuri.

Începînd din septembrie, măceșul se culege, unul cîte unul de pe ramuri. Este necesară o anumită prevedere, altfel atît brașele cît și hainele se pot agăța în spini. Fructele de măceș se curăță de codișe și de resturile florii (marginile ofilite ale caliciului sau potirul florii). În cazul cînd nu pot fi preparate de îndată, se întind mai întîi în straturi la uscat. După ce timp de o săptămînă au suferit această pre-uscarea, trec la uscarea definitivă cu căldură artificială, fie pe placa mașinii de gătit, semîncălzită, fie în cuptorul semîncălzit. La o încălzire prea mare fructele de măceș devin cafenii sau negre și prin asta inutilizabile. Ele trebuie să aibă o culoare roșie obișnuită și după uscarea. Fructele de măceș uscate se păstrează în săculețe.

SUBSTANȚE CONȚINUTE ȘI SUBSTANȚE ACTIVE

În toate părțile plantei se găsesc cantități ridicate de vitamină C, dar în mod deosebit în măceșul propriu zis (fructul). Acesta mai conține în afară de vitamină C 3% acid citric, 8% acid malic, 30% zahăr, 25% pectină, apoi carotin, ceva tanin, ulei eteric și substanțe colorante. Alături de agrișe negre, măceșul constituie unul dintr-ede fructele cele mai bogate în vitamină C.

Semințele de măceș conțin numai urme de vitamină S, totuși pe lingă aceasta mai conțin Vanilină, acizi fructici și circa 9% ulei gras.

Măceșul prezintă, pe lingă cantități însemnate substanțe minerale, 2,7% albumină, 0,7% grăsime, și un conținut ridicat de hidrași de carbon, care se prezintă sub forma de proteine, hemiceluloză veritabilă, gelatine vegetale și în mică parte sub formă de fructoză (zahăr de fructe).

Din substanțele minerale mai importante aflate în măceș, predomină sărurile cu caracter alcalin, mai presus de toate potasiul, care cuprinde aproape jumătate. Apoi acest fruct mai este bogat în fier, magneziu, sodiu, fosfor și sulf.

Bunul renume de care se bucură măceșul, este întemeiat pe conținutul ridicat în fructoză (zahăr de fructe), vitamină C, substanțe minerale, gelatine de origine vegetală, pectine, acizi de origine vegetală (acid citric, acid tanic, acid malic și acid choleic). De asemenea conține ulei eteric și vanilină și bunul renume de care se bucură este bazat în parte și pe aceste substanțe. Căci măceșul și pasta preparată din el a fost întrebuintat de medici încă din vechime și de medicina populară, ca hrană plăcută, ca hrană sănătoasă și ca remediu dătător de sănătate.

Kuhn și Gerhard au adunat datele din literatură despre conținutul în vitamine al măceșului, le-au mai completat prin cercetări proprii și le-au orînduit în tabela următoare:

1. Vitamine solubile în grăsimi:

D: Nu se cunoaște, improbabilă.

A: 5 mg y (gama) carotin (pastă de măceș)

E: 47 mg și alfa Tocopherol în uleiul din semințe

K: 100 dam-unități.

2. Vitamine solubile în apă

C: 500 mg (400—1000 mg) fructe proaspete)

B₁: 100 y Complexul B₁ (coaje și substanță)

90 y Complexul B₁ (semințe)

B₂: 7 y (fructe proaspete)

Factorul P P: 400 y acid nicotinic (fructul cu semințe)

B₆: Necunoscut.

3. Vitamine prea puțin definite

Factor de permeabilitate (Citrin): nu există.

F. prezentă, H și J încă necunoscute.

Modul de acțiune și întrebuintarea

1. Ca plantă medicinală. În principal măceșul trebuie considerat pentru conținutul său ridicat în vitamine și pentru efectul său diuretic, deși modul în care acționează spre a produce sporul de urină nu este încă cunoscut mai îndeaproape.

Întrebuintarea măceșului este sub formă de ceai, pastă, marmeladă și altele, mai ales în stări de avitaminoză lipsa vitaminei C, așa cum survin ele mai ales la începutul primăverii.

În toate maladiile renale inflamatorii, apoi, în caz de înclinație spre formare de nisip și piatră ca și la uree în sînge (diateză), trebuie să se bea zilnic, cel puțin de trei ori cîte o cană cu ceai din coji de măceș uscate, un timp mai îndelungat.

2. Ca aliment. Din clipa în care ne-am obișnuit să facem din toamnă o rezervă suficientă de marmeladă din măceș, și coacăze, orice încercare

de a mai utiliza preparate sintetice conținând vitamine, e de prisos, pentru a îndestula organismul cu o cantitate suficientă de vitamine, deoarece această problemă e deja rezolvată prin bucătărie (alimentație).

Modalitățile de întrebuințare a măceșului sînt de a dreptul nenumărate. El joacă astăzi chiar un rol de seamă în alimentația bolnavilor.

Spre a se păstra vitamina, în mod deosebit vitamina C., modul de preparare este hotărîtor. În modul cel mai simplu și care corespunde cel mai bine scopului, se poate prepara astfel: Măceșul se spală, fără a i se scoate simburii (semînțe), apoi se fierbe în puțină apă pînă devine moale și după aceea se trece printr-o presă, de fructe. Simburii și cojile care rămîn sub formă de reziduri, pot fi întrebuințate la ceai, după ce se usucă.

Pasta de măceș se freacă timp de o oră cu o cantitate egală de zahăr și apoi se toarnă în borcane sterilizate prin fierbere. În felul acesta se păstrează cît se poate de bine. O lingură de masă din această pastă de măceș în fiecare zi este suficientă spre a acoperi necesitățile în vitamină C ale unui adult pentru ziua respectivă. În caz de boală este necesară o cantitate de cinci ori mai mare. Atunci se administrează pasta de măceș diluată cu apă, sub formă de băutură, sau amestecată în piureu.

În afară de marmeladă, din măceș se mai poate prepara compot, (după ce s-au scos semînțele, fiert pînă ce boabele devin moi și apoi frecate printr-o sită), apoi supe, sosuri, paste și umpluturi îndulcite.

C. Adv.

ÎNSEMNĂRI

Mat. 3, 6. „Și mărturisindu-și păcatele erau botezați“... Cuvîntul „a boteza“ vine din grecescul „baptizo“, și înseamnă „a afunda“ sau „a cufunda“. Cuvîntul „botezarea“, era folosit cînd se afunda îmbrăcămîntea în vopsea pentru culoare, sau cînd se cufunda un vas în apă spre a fi umplut. Se mai folosea și în mod metaforic sau figurat, și anume „botezul singelui“ sau „botezul focului“, în lupte, în bătălii. Cuvîntul mai era folosit și privitor la oamenii care erau îngropați în datorii.

Insemnătatea cuvîntului însuși, împreună cu amănuntele specifice, amintite în Evanghelie, arată clar că botezul lui Ioan era administrat prin cufundare. Evanghelistul Ioan, spunea despre Ioan Botezătorul, că boteza la Enon, aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape. Ioan 3, 23. Mai mult, toți cei patru evangheliști, amintesc că cea mai mare parte din activitatea lui Ioan, dacă nu chiar întreaga activitate, a fost petrecută în imediata vecinătate a rîului Iordan. Mat. 3, 6; Marcu 1, 5,9; Luca 3, 3; Ioan 1, 28. Dacă Ioan nu ar fi botezat prin cufundare în apă, pentru altfel de botez, nu ar fi găsit apă suficientă în oricare parte a Palestinei?

Acelaș lucru pare adevărat și cu privire la botezul creștin, pentru că în descrierea botezului famenului etiopian, este spus că atît cel ce boteza, cît și cel ce a fost botezat „s-au pogorit amîndoi în apă“ și „cînd au ieșit afară din apă... Fapte 8, 38.39. Dacă botezul ar fi fost cu puțință prin turnare sau prin stropire, atunci, în loc să fi așteptat pînă să ajungă la o „apă coresanzătoare, famenul ar fi putut oferi apă lui Filip din propria sa sticlă“.

Mai mult, numai cufundarea reflectă în mod exact simbolul actului botezului. Conform cu Rom. 6, 3-11, Pavel spune că botezul creștin reprezintă moartea. A fi botezat, spune Pavel, înseamnă a fi botezat în moartea Lui v. 3; — a fi îngropat împreună cu El, v. 4 — a ne face una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, v. 5, a fi răstignit împreună cu El, v. 6. Apoi Pavel încheie: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat“ v. 11. Este lucru vădit că turnarea de apă, sau stropirea cu apă nu sînt simbolurile morții și înmormintării. Pavel face o dublă clarificare, arătînd faptul important, că ieșirea din apa botezului simbolizează învierea din moarte v. 4. Este evident că scriitorii Noului Testament cunoșteau numai botezul prin cufundare.

Că Ioan Botezătorul nu a fost probabil, primul care a introdus practica botezului, se vede din izvoarele antice. Iudeii au urmat de mult practica de a boteza pe prozelitii lor, care veneau la iudaism. Nu sîntem siguri cu privire la data cînd s-a adoptat practica, dar amănunte incidentale cu privire la procedură, erau un punct de discuție, între școala lui Samai și școala lui Hillel, în primul secol după Hristos. Deoarece în timpul acela practica botezului era în aparență bine stabilită, este foarte posibil ca botezarea prozelitilor să dateze mai înainte de timpurile creștinismului.

De asemenea, este bine stabilit, că modul de a boteza prozelitii, era prin cufundare. Regula cerea ca tot corpul să fie acoperit cu apă. Descoperirile recente din Kumram și Cairo, arată că secta iudaică, cunoscută sub numele de Esenieni, se boteza pe sine zilnic, prin cufundare, spălînd în mod simbolic păcatele lor. Kumram, este aproape la 15 mile depărtare de locul unde boteza Ioan.

Se vede că Iudeii care se revărsau la Ioan în pustie, înțelegeau însemnătatea ritualului și-l considerau ca pe o procedură potrivită. Chiar și delegația trimisă de Sinedriu, ca să ancheteze pe

Ioan, nu s-a legat de ritualul botezului în sine, ci numai de dreptul lui Ioan de a boteza (vezi Ioan 1, 19-28).

Că ritualul botezului creștin este numai un simbol și nu aduce harul divin, se vede din tot cuprinsul N. Testament. Dacă un om nu crede în Mintuitorul Hristos — (Fapte 8, 37) — și nu se pocăiește de păcatele sale (Fapte 2, 38), — botezul nu-i folosește la nimic. Cu alte cuvinte, în ritualul însuși nu este nici o putere mintuitoare, dacă nu este credință în inima aceluia care primește ritualul. Atât din considerațiile acestea, cât și din altele se vede că botezul copilor, este un procedeu lipsit de însemnătate, în ce privește mântuirea copilor. Botezul are însemnătate, numai când copilul a devenit destul de mare, pentru a înțelege mântuirea, credința și pocăința.

Deși iudeii recunoșteau validitatea botezului prozelitilor, ritualul era aplicat numai la aceia care treceau la iudaism. Aspectul izbitor al botezului lui Ioan, consta în aceea, că el cerea ca chiar iudeii, inclusiv conducătorii lor religioși, să primească botezul. Mai mult, el considera botezul său, numai o pregătire pentru botezul ce avea să fie administrat de Hristos, (Mat. 3, 11). Dacă iudeii nu acceptau botezul lui Ioan și botezul cu Duhul Sfânt, al lui Hristos, ei nu erau mai buni decât păgînii. Faptul că erau

urmașii lui Abraam, nu avea să le folosească la nimic. Mat. 3, 9; Gal. 3, 29.

Mat. 3, 13. „Dar pleava o va arde într-un foc care nu se va stinge“.

Cuvîntul vine din grecescul „asbestos“ și înseamnă „de nestins“, „nestingător“, „nu se poate stinge“. Fără îndoială că Ioan Botezătorul își întemeia solia sa pe cuvintele din Meleași 3, 1-3 și cap. 4; vezi și Marcu 1, 2. Iar Mintuitorul a specificat că Ioan a împlinit profeția din Meleași. Mat. 11, 14; 17, 12. Când Ioan vorbea de focul care nu se stinge, el trebuie să fi avut în mintea sa cuvintele din Meleași 4, 1, cu privire la ziua Domnului, „care va arde ca un cuptor și cînd toți cei răi vor fi ca miriștea“. Meleași spune că focul din marea zi, îi va arde atât de deplin, încît nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură (4, 1 vezi și cap. 3, 2, 3).

Departa de a susține ideia unui foc care arde veșnic, în care nelegiuții sînt chinuți la nesfîrșit, Scripturile accentuează faptul că nelegiuții vor fi arși complet, așa încît nu va mai rămîne nimic din ei. Ideia unui iad care arde veșnic, este străină Cuvîntului inspirat, și străină de caracterul lui Dumnezeu. Scripturile declară

în legătură cu Sodoma și Gomeră, că ele ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic. Iuda 7 și 2 Petru 2, 6. Dar focurile care au consumat aceste cetăți nelegiuite, s-au stins de mult. Ele nu mai ard. Aceste cetăți ne sînt date ca exemple, de ceea ce va face focul din ultima și marea zi: ele au fost distruse pentru veșnicie!

Intr-un fel asemănător, Ieremia a prezis că Dumnezeu va aprinde un foc la porțile Ierusalimului, care va arde, va consuma palatele cetății și nu se va stinge. Ier. 17, 27. Profeția a fost împlinită în mod literal, numai cu cîțiva ani mai tîrziu, cînd Nebucadnețar a cucerit cetatea în anul 586 în Hr. (Ier. 52, 12, 13, (Nem. 1, 3). Este de la sine înțeles, că astăzi focul, nu mai arde. Pleava dintr-o arie din Iudea, se ardea în totul, și nu mai rămînea altceva decît cenușa. Tot așa și nelegiuții vor fi arși cu un foc ce nu va putea fi stins în ultima mare zi, pînă cînd nu va mai rămîne nimic altceva, decît cenușa lor. Mal. 4, 3. Plata păcatului este moartea, moartea veșnică, nu o viață veșnică de chin păstrată într-un chip miraculos de către un Dumnezeu răzbunător, în mijlocul unui foc care nu se va stinge niciodată. Celor dreپți le este făgăduită viața veșnică (Rom. 2, 7), iar moartea nelegiuților va fi tot așa de permanentă ca și viața dreپților.

ADUCÎND SĂNĂTATE ȘI VIAȚĂ

(Urmare din pag. 10-a)

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat din morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi“. „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întîi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi ce vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul“. Acesta este cuvîntul de mîngîiere cu care El ne îndeamnă să ne mîngîiem unul pe altul.

E. G. W.

ÎNDEMN

Psalmul 45, 10

Să uiți de-acuma fucă, copilăria ta!
Să uiți și casa-n care te-ai bucurat de ea!
Să uiți căminul mamei și al tatălui tău drag
Ia-ți de la el adio, din părintescu-i prag!

Spre alt cămin, ferice, te-ndreaptă cu avint
Iar viața din el fie-ți, doar flori și vis și cânt!
Prin el te pregătește cu soțul tău iubit
Pentru acel din ceruri, cămin prea fericit!

Și legături duitoase, de-ncredere, iubire,
Strămută-le de-acuma spre prea alesu-ți mire!
El sprijin drag și sfetnic să-ți fie zi de zi
In orice greu, cu dînsul, te vei consfătu!

Și dacă unul pe-altul, spre a vă fericii,
Dăviță vă veți pune, din plin veți izbutii.
Și ca încoronare a vieții de credință,
Domnul, cămin, dă, veșnic, după fagăduință!

Prietenele tale, uitării le vei da
Căci, de-azi, căsătoria-i prietenia ta!
Doar soțul ți-e prieten. Tu totul spune-i lui:
Durere, bucurie și nimănui, altcui!

Cînd inima-ți de taine, va fi presată greu,
Tu-n rugă o prezintă, deschis lui Dumnezeu!
Căci nimeni: tatăl, mama, sau orișicine-ar fi,
Ci singur Domnul, dorul, El ți-l va lecu!

Privește tot-nainte și nicicînd înapoi
De-acuma fi-veți unul și niciodată doi!
Încredere deplină să v-acordați mereu
Și-ncredere deplină s-aveți în Dumnezeu!

ȘTITȚI?

I

1. Unde spune Isus despre Sine că e „Alfa și Omega“?
2. Unde este Isus numit „al doilea Adam“?
3. Unde este Isus numit: „Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu“?
4. În care carte, dintre cele patru Evanghelii a fost numit Isus „Soarele care răsare din înălțime“?
5. Care dintre cei 12 ucenici a spus într-una din cuvîntările sale, despre Isus, că este „Începătorul vieții“?
6. În ce loc din Sf. Scriptură este numit Isus: „Luceafărul strălucitor de dimineață“?
7. Unul dintre profeți numește pe Isus: „Domn al păcii“. Cum

se numește profețul și unde găsim scrise aceste cuvinte?

8. Ce însemnează „Emanuel“?

II

1. Cine a scris cartea Faptele Apostolilor?
2. Care ucenic s-a numit: „Geamăn“?
3. Cine a fost Urban?
4. Cine a fost împăratul imperiului roman în timpul cînd S-a născut Isus?
5. Cum se numea diaconița din Ghencea?
6. Care ucenic se numea și Zilotul (adică cel zelos)?
7. A cui nevastă se numea Sejora?
8. În care carte amintește apostolul Pavel despre legiuitorul Zena?